

Înălțarea Domnului - conslujire cu papistașii de Ziua Eroilor la Mormântul Ostașului Necunoscut

Atotslăvitul nostru Făcător a împlinit făgăduința pe care a dat-o strămoșului Adam atunci când l-a izgonit din Paradis, și făgăduința pe care a formulat-o în cuvinte și mai limpezi față de Avraam, și pe care a repetat-o din ce în ce mai clar față de proroci și de împăratul David.

Dumnezeu L-a ridicat din morți și L-a înălțat pe Hristos Omul - nu doar mai presus decît lumea vizibilă și pieritoare, ci chiar mai presus decît lumea invizibilă și veșnică a puterilor cerești; mai presus decît toate ierarhiile celor nouă cete îngerești; mai presus decît orice ființă creată, cunoscută sau necunoscută; și mai presus decît orice nume din lumea materială sau cea spirituală, după înțeleapta gândire a Sfântului Nicolae Velimirovici.

Una dintre cauzele principale ale crizei pe care o parcurge creștinătatea modernă este lipsa ei de înțelepciune, de cunoaștere, de vigilentă observație și de promptă intervenție. Acest lucru s-a dovedit perfect valabil o dată cu venirea pelerinului Francisc în „Gradina Maicii Domnului”.

“Loțitorul Fiului lui Dumnezeu” s-a întâlnit azi cu “fratele său drag”

Țara a pierdut acest nume prin primirea călduroasă, plină de afecțiune și entuziasm a „fratelui drag”, și a tuturor dușmanilor lui Hristos, de către sinodul BOR în frunte cu președintele său, de către mitropolitul Teofan și mitropolitul Iosif. Cei doi pseudoierarhi ecumeniști, spre rușinea întregii Ortodoxii, au mers mai departe, după exemplul dat de patriarh, testând reacția noastră, a nepomenitorilor, „răzvrățiți”: unul l-a întâmpinat cu onoarea cuvenită unui Înalt Ierarh ortodox, sărutându-l ca pe un frate, în Iași, celălalt a participat senin și deschis la masa catolică din catedrala catolică Sf. Iosif. Cu banerul de la Aeroportul Otopeni [*Binecuvântat este cel ce vine intru numele Domnului - Ioan12, 13*] destinat primirii pelerinului Francisc, s-au deschis larg porțile necredinței, al triumfului papistaș asupra purității Sfintei Ortodoxii.

„Printul Bisericii”, mitropolitul ecumenist Teofan, prezent în Piața Palatului Culturii la adorarea papei

Creștinii ortodocși n-au gândit bine, n-au procedat bine și de aceea s-a împușinat harul lui Dumnezeu. Au fost mai „înțelepți” fiii întunericului. Este necesară din partea clerului laic și monahal și a pleromei ortodoxe, râvnă, căutare, muncă, jertfă, nebulie întru Hristos – și toate acestea pe fondul nevinovăției obținută prin despățimire – ca să ne recăpătăm demnitatea de neam liber în credință ortodoxă strămoșească, pentru care și-au dat viața zeci de mii de Martiri, Mucenici și Mărturisitori, floarea întregului neam românesc.

Ce-ați realizat fraților ortodocși?

V-ați înghesuit să-l vedeți și să-i ascultați cuvintele mincinoase, când străzile și piețele, trebuiau să fie pustii, fiind convinși că toate religiile sunt adevărate și că oricum toată lumea merge cu același dumnezeu, din simplul motiv că dumnezeu, sau pelerinul pribeag al întunericului, merge cu toată lumea? Să știți că Dumnezeu zidește și când dărâmă.

Mitropolitul “pelerin” Teofan se dezice public, de dragul “ospitalității” papiste, de afirmația dogmatică “Papa = Eretic”

Hristos este totul și totul este în Hristos. Este scris să nu slujim la doi domni, dar domnii acestei lumi vor să ne stăpânească și noi oscilăm mereu între Dumnezeu și satana, și deci între nenumăratele aspecte dualiste ale condiției umane, spune Mărturisitorul Ioan Ianolide, vasul ales al Domnului Hristos.

Trăim în fiecare zi, fără pic de rușine și frică de Dumnezeu, acum când slujirea cu ereticii a devenit ceva normal și obișnuit, pentru clerul ortodox și poporul naiv, amețit și sufocat deja de suflul otrăvit al hidrei ecumeniste. În Cimitirul Internațional al Eroilor din Valea Uzului, aflăm ca românii se războiesc cu maghiarii, deși slujbele de comemorare au avut loc separat.

„Fac un apel la bună înțelegere, la calm pentru toți participanții, indiferent de etnie! În memoria eroilor pe care astăzi îi pomenim cu toții, suntem datori să ne tratăm cu respect și bunăvoință! ”Să mergem

împreună!”, așa cum ne-a îndemnat Sanctitatea Sa Papa Francisc, în timpul vizitei în România”, scria ministrul de interne, Carmen Dan pe pagina sa de Facebook.

Cum putem comenta acest apel, care ascunde incompetență, rea-credință și absența oricărui sentiment de dragoste pentru țară, neam și credință.

Comemorarea Eroilor a avut loc în capitala țării, la slujbă participând un grup de preoți ortodocși, care au slujit nestingherit alături de eretici, la Mormântul Eroului Necunoscut, în fața Gărzii Naționale și a unui număr mare de oficialități politice și militare.

Unde este solemnitatea momentului? Unde sunt cântările în cinstea slavei eroilor, căci acum de Înălțare se proslăvește vitejia și eroismul unui neam întreg, care s-a jertfit nu numai pe întreg pământul românesc, ci și dincolo de Prut și Tisa, până în depărtatele ținuturi siberiene.

Chiar dacă eroii neamului au fost nu numai ortodocșii, ci și cei de alte confesiuni religioase, acest lucru nu poate constitui o scuză în fața Dreptului Judecător atunci când sunt călcate sfidător în picioare, Sfintele Canoane Apostolice.

Astfel, CANONUL 45 apostolic (OPRIREA COMUNIUNII CU ERETICII) spune:

„Episcopul sau presbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca (unor) clerici (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească”.

Evenimentul consemnat de trustul de agitație și propagandă ecumenistă Trinitas, dovedește o dată în plus boala morala de care suferă o importantă parte a Trupului Bisericii, care prin faptele conducătorilor BOR, trădează suferința care l-a robit, l-a înlănțuit și l-a făcut prizonierul propriei neputințe și nevredniciei. Rânjetul lupilor a devenit un urlat asurzitor, dar câți îl aud?

A primit Domnul Slavei jertfa făcută de Patriarhia BOR în cinstea Eroilor Neamului?

Biserica se roagă pentru cei non-ortodocși, dar nu se roagă împreună cu ei, iar asta, nu din dispreț pentru ei, ci pentru că aceasta este rânduiala dumnezeiască a rugăciunii: ea se întemeiază nu pe ceea ce gândim sau vrem, ci pe ceea ce ne-a lăsat Domnul (Matei 18, 19-20). Așadar, cei ce, în numele unei iubiri sentimentale

și bolnăvicioase, străine de Evanghelie, au ridicat Anatema din 1054, fără să înlătore și cauzele ei, cad ei înșiși sub aceeași anatemă, pentru că au nesocotit pe Sfinții Părinți ai Bisericii... Cineva poate înceta să mai fie sub incidența anatemei prin lepădarea de greșeli și prin pocăință. Dar o anatemă aruncată asupra unei erezii sau asupra unei fapte nelegiuite rămâne veșnică.. Anatema de la 1054 va rămâne fără urmări și va cădea de la sine când Papalitatea se va lepăda de erezia Filioque și de celelalte și va reveni prin pocăință în Biserica Ortodoxă.

Chiar dacă nimic nu se schimbă și mai-marii Bisericii își văd liniștiți de propovăduirea panereziei ecumeniste, iar ministrul de interne cheamă poporul ortodox la calm și înțelegere prin cuvintele ereticului Francisc, noi vom continua neabătuți, neclintiți în credința sfântă ortodoxă, libera noastră „lucrare omenească” , care se așează înlăuntrul „lucrării lui Dumnezeu”, pentru ca aceasta ne face cu adevărat liberi.

Îndemnul la înțelepciune al Sfântului Ioan Ianolide, se referă la iscusința cu care creștinul știe: 1. să gândească; 2. să măsoare (să cântărească, să aprecieze); 3. să procedeze în așa fel încât să se situeze în realitate, să o cumpănească bine și să intervină cu pricepere.

Mântuitorul, în însăși iconomia dumnezeiască a întrupării Sale, cât și în toată activitatea Sa, face dovada unei adânci înțelepciuni. El ne învață când, cum, cu cine și ce să facem, procedând strălucit de fiecare dată. Folosește toată gama de a aborda omul de la preamărirea până la afurisirea lui. Minunile Sale sunt făcute cu meșteșug, cu artă și poartă în ele o strălucire sfântă și uimitor de frumoasă. Formulările Lui sunt sentințe ce merg atât la inima omului simplu, cât și a savantului. Nimic nu e făcut fără a purta pecetea înțelepciunii și a iscusinței de a acționa. Mântuitorul arată poziția corectă a omului în creație: nu de orgoliu, nici de nimicnicie, ci de putere și smerenie prin credință.

Unii au acceptat totul (preoți și pleroma după exemplul „mai marilor”, care știu ei mai bine ce fac și nu-i așa, nu am ajuns încă la împărțășirea din același potir), alții scârbiți, grăbiți, fără înțelepciune și discernământ, au căzut în înșelare și rătăcire, alții au tăcut și merg înainte ca năimiții orbi duhovnicește, conducându-i și pe alții spre prăpastie.

În cartea Apocalipsei, Fiara se ridică din mare. Deocamdată o vedem ridicându-se din marea de tăcere în care se îneacă sufletele neamului românesc.

*Ioan Ianolide, Întoarcerea la Hristos, Editura Bonifaciu, București, 2012